

Sygn. akt: I C 87/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Elwira Stopińska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2021 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku S.A. z siedzibą we W.

przeciwko E. A.

o zapłatę

1.Zasądza od pozwanej E. A. na rzecz powoda (...) Banku S.A. z siedzibą we W. kwotę 2.382,38 (dwa tysiące trzysta osiemdziesiąt dwa 38/100) złotych z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 2.152,58 zł od dnia 12 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz ustawowymi za opóźnienie od kwoty 154,60 zł od dnia 13 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

2.Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

3.Zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 49,58 (czterdzieści dziewięć 58/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alina Kowalewska

Sygn . akt I C 87/21 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 3.131,43 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych od kwoty 2.901,63 zł od dnia 12 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 154,60 zł od dnia wniesia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 8 marca 2017 roku pozwana zawarła z powodem umowę kredytu gotówkowego nr (...). W związku z brakiem terminowych spłat rat kredytu, powód wypowiedział przedmiotową umowę. Po upływie okresu wypowiedzenia zobowiązanie powódki zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności. Mimo licznych prób polubownego rozwiązania sporu E. A. do dnia wniesienia pozwu nie uregulowała należności w całości.

W dniu 21 grudnia 2020 r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Giżycku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc 620/20, w którym uwzględnił żądanie pozwu.

Sprzeciw od powyższego orzeczenia wniosła pozwana, która domagała się uchylenia ww. wyroku i oddalenie powództwa jako niezasadnego oraz zasądzenia kosztów procesu na swoją rzecz. Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda co do zasady, jaki i wysokości. Pozwana zarzuciła brak udowodnienia istnienia i wysokości roszczenia dochodzonego pozwem oraz brak legitymacji czynnej powoda. Zdaniem pozwanej powództwo jest przedwczesne albowiem powód nie wypowiedział skutecznie umowy kredytu łączącej strony. Ponadto podniosła także, że dołączone do pozwu dokumenty są jedynie niepodpisanymi wydrukami z systemu informatycznego i nie mogą stanowić dowodu w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 marca 2017 r. pozwana E. A. zawarła z powodem (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę o kredyt gotówkowy nr (...) na podstawie, której bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 5.388,99 zł. Umowa została zawarta na okres od 8 marca 2017 r. do 25 marca 2022 r.

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy z dnia 8.03.2017 r. - k. 12-16)

Pozwana zobowiązała się spłacić pożyczkę w 60 ratach miesięcznych, płatnych do 25 dnia miesiąca począwszy od miesiąca kwietnia 2017 roku. Zgodnie z przedmiotową umową powód miał prawo do wypowiedzenia umowy kredytu w formie pisemnej, z zachowaniem trzydziestodniowego okresu- między innymi w przypadku braku spłaty pełnych rat pożyczki za co najmniej dwa okresy płatności i nieuregulowania zaległości w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania do zapłaty zaległych rat.

(dowód: umowa o kredyt gotówkowy z dnia 8.03.2017 r. - k. 12-16)

Pozwana nie spłacała zadłużenia zgodnie z zasadami ustalonymi w przedmiotowej umowie. Pismem z dnia 3 lutego 2020 roku powód skierował do pozwanej pismo, w którym wezwał ją do zapłaty 414,81 zł w terminie 14 dni od daty doręczenia pisma. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 3.02.2020 r. - k. 28)

Pismem z 26 lutego 2020 roku powód wypowiedział przedmiotową umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego okresu wypowiedzenia, w związku z brakiem terminowych spłat zadłużenia.

(dowód: oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 26.02.2020 r.- k. 17, kopia książki nadawczej – k. 29-30)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w szczególności: umowy o kredyt gotówkowy z dnia 8 marca 2017 roku, harmonogramu spłat, ostatecznego wezwania do zapłaty z dnia 3 lutego 2020 roku, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z 26 lutego 2020 roku oraz kopii książki nadawczej powoda.

Zgodnie z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie znajdują także zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, bowiem zgodnie z przepisem art. 3 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie

większej niż 255 550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Pozwana podniosła, iż wyciąg z ksiąg bankowych nie może stanowić o istnieniu wierzytelności. Zarzut ten jest niezasadny, należy wskazać, że w przedmiotowej sprawie powód nie przedłożył wyciągu z ksiąg bankowych, na który powołuje się pozwana - lecz oryginał umowy o kredyt gotówkowy nr (...). Złożone dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że powód posiada legitymację czynną w niniejszym postępowaniu.

Pozwana podniosła, że powód nie wykazał istnienia, wysokości i wymagalności roszczenia objętego żądaniem pozwu oraz podważała wiarygodność dokumentów przedłożonych przez powoda. Powód udowodnił istnienie łączącej go z pozwaną umowy o kredyt gotówkowy jak też fakt, że pozwana jej nie spłaciła w całości, co stało się podstawą wypowiedzenia umowy. W ocenie sądu wysokość wymagalnego zobowiązania pozwanej wobec banku została wykazana dokumentami prywatnymi w postaci zestawienia wpłat. Jednakże jak wynika z przedłożonego przez powoda harmonogramu wpłaty – wpłata pozwanej z dnia 21 grudnia 2018 r. wynosząca 749,05 zł nie została rozliczona przez powoda. Wobec czego zasadnym było - zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy- zaliczenie tej wpłaty na poczet spłaty kapitału. W tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutu braku skutecznego wypowiedzenia umowy o kredyt gotówkowy. Również w tym wypadku sąd uznał, że powód udowodnił, należycie, że złożył pozwanej wezwanie do zapłaty oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu na piśmie w sposób przewidziany umową o kredyt gotówkowy nr (...) z dnia 8 marca 2017 roku. Powód złożył kopię książki nadawczej, z której wynika, że przesyłkę zawierającą oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki nadał do pozwanej listem poleconym. Pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu nie zostało jej doręczone. Wobec powyższego, należało uznać wypowiedzenie przedmiotowej umowy przez powoda za skuteczne.

Pozwana wskazała także, że przedmiotowa umowa o kredyt gotówkowy została zawarta oraz wypowiedziana przez osobę, która nie miała upoważnienia do działania w imieniu powoda. Powyższy zarzut sąd również uznał za niezasadny albowiem pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu dla potwierdzenia, że umowa została zawarta nieskutecznie, bo z osobami, które nie były uprawnione do działania w imieniu banku. W ocenie sądu przedmiotowa umowa została zawarta skutecznie, skoro sama pozwana częściowo spłaciła zadłużenie wynikające z ww. umowy.

Odnosząc zarzutów pozwanej dotyczących stosowania przez powoda niedozwolonych postanowień umownych należy wskazać, że art. 385¹ § 1 k.c. nie dopuszcza możliwości uznania za klauzulę niedozwoloną postanowień określających główne świadczenia stron, w tym ceny i wynagrodzenia, gdy zostały one sformułowane w sposób jednoznaczny. W niniejszej sprawie, pożyczkodawca w sposób czytelny i zrozumiały zawarł w umowie nie tylko sam obowiązek uiszczenia prowizji, ale również wprost wypunktował dane dotyczące kosztów pożyczki na pierwszej stronie umowy. Precyzyjnie określono tam wszelkie koszty pożyczki. W umowie kredytu gotówkowego z dnia 8 marca 2017 r. pozwana zobowiązała się do zapłaty na rzecz kredytodawcy kwoty 6.900,52 zł tytułem całkowitej zapłaty. Na kwotę zobowiązania składają się prócz kwoty udzielonego kredytu m.in. prowizja w wysokości 538,36 zł. Dopuszczalność zastrzeżenia takich należności w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wykluczyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Istotne jest jednak, aby prowizja nie powodowała nadmiernego obciążenia konsumenta pozaodsetkowymi kosztami zawarcia umowy. W konsekwencji, sąd powinien ustalić - czy prowizja nie została zastrzeżona w nadmiernej wysokości. Oceny takiej należy dokonać z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. W art. 36a ww. ustawy wprowadzono limit wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu zarówno w odniesieniu do określonego okresu spłaty kredytu, jak i limit maksymalny dla całości umowy o kredyt konsumencki. W razie określenia przez pożyczkodawcę kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokość przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej wartościom maksymalnym. Z wyliczeń wykonanych przez sąd wynika, iż wskazana w umowie prowizja w wysokości jest mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonego kredytu. Tym samym

sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w zakresie dotyczącym prowizji za udzielenie kredytu z dnia 8 marca 2017 r.

Z omówionych wyżej powodów sąd uwzględnił roszczenie powoda w przeważającej części, o czym orzekł jak w pkt I sentencji. Sąd zasądził na rzecz powoda odsetki umowne od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 12 maja 2020 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty odsetek karnych i umownych za okres 13 maja 2020 r. do dnia zapłaty.

Sąd oddali powództwo w części dotyczącej nierozliczonej przez powoda wpłaty dokonanej przez pozwaną na poczet spłaty przedmiotowego kredytu w dniu 21 grudnia 2018r.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w 76 % a pozwana w 24 %. Powód poniósł łącznie koszty procesu w wysokości 218,97 zł. Z łącznej kwoty poniesionych przez powoda kosztów procesu w wysokości 218,97 zł, pozwana powinna zwrócić 76%, tj. kwotę 166,42 zł. Pozwana poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 900 zł. Z tej kwoty powód powinien zwrócić pozwanej 24 %, a więc kwotę 216 zł. Zatem od powoda na rzecz pozwanej należało zasądzić różnicę (216 z – 166,42 zł) tj. kwotę 49,58 zł.

SSR Alina Kowalewska